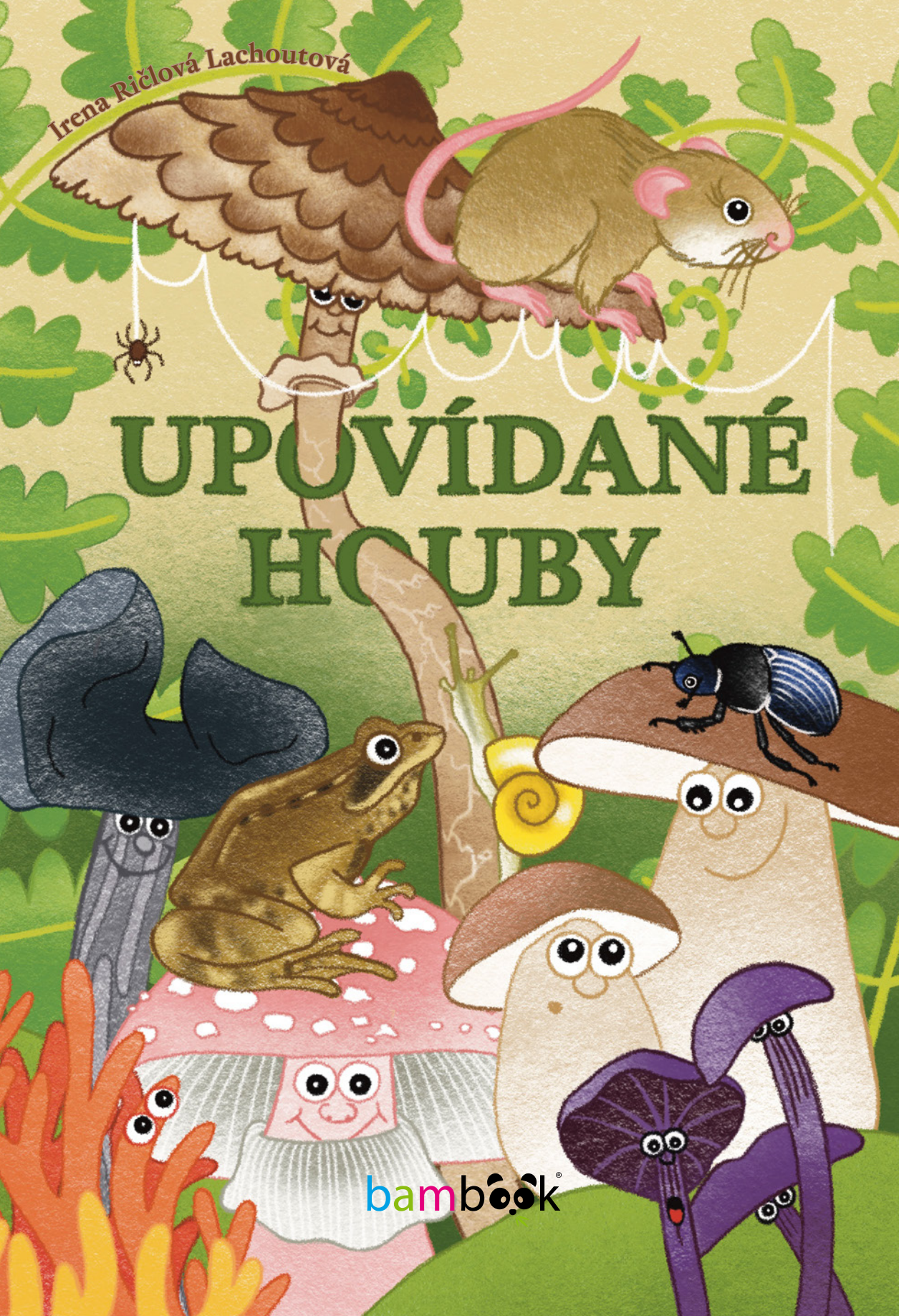

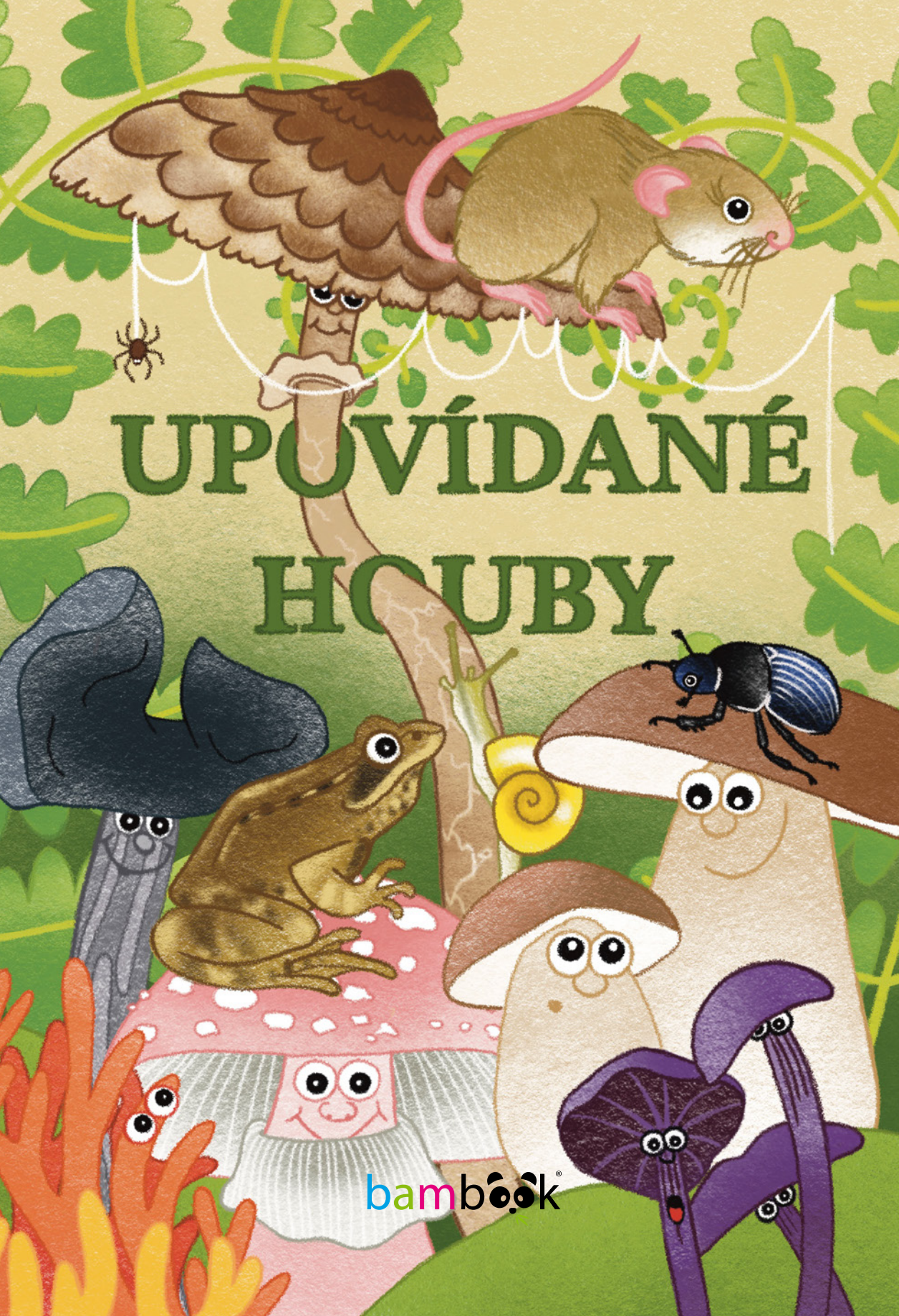
Irena Ričlová Lachoutová

UPOVÍDANÉ HOUBY

bambóok®

UPOVÍDANÉ HOUBY

bambóok®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Irena Ričlová Lachoutová

UPOVÍDANÉ HOUBY

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401
www.grada.cz
jako svou 8618. publikaci

Ilustrace Irena Ričlová Lachoutová
Odpovědná redaktorka Kateřina Kružíková
Grafická úprava Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 104
Vydání 1., 2023

Vytiskla tiskárna TNM PRINT s.r.o., Nové Město

© Grada Publishing, a.s., 2023
Cover Illustration © Irena Ričlová Lachoutová, 2023

ISBN 978-80-271-6978-8 (pdf)
ISBN 978-80-271-2235-6 (print)

OBSAH

Zelený panáček	7
Bazén pro potápníka	11
Koblížek	15
Ztracený papoušek	20
Na klouzačce	26
Záhada odhalena	31
Rošťáci kosáci	36
Zatoulaný neposeda	41
Trest	45
Podivné vajíčko	50
Mlsný ježek	55
Myška na koni	59
Ušák bez ucha	64
Žaludová čepička	69
Talisman	73
Šiška, šiška, šištička	77
Babí léto	81
Šnečí závody	85
Kapitální úlovek	90
Hladová veverka	97

ZELENÝ PANÁČEK

Stará vrba na břehu lesní tůňky měla na jaře pruty obalené zeleným listím. V té svěží záplavě našel úkryt pro své hnízdo jeden tuze šikovný ptáček, moudivláček lužní. Dokázal si z větvíček a chmýří z topolových květů uplést hnízdo, které viselo dolů z větve jako slamená ozdobička na vánočním stromečku a ve větru se houpalo jako ta nejlepší houpačka na dětském hřišti.

Ptáček moudivláček se pohupoval na vrbové větvičce a v prazvláštním hnízdě zatím jeho ptačí paní snesla několik vajíček. Jen kousek vedle moudivláčka na vrbě seděl zelený panáček. Vodník. Tedy vodník, vlastně spíš vodníček, protože nijak závratné velikosti nedorostl. Seděl na stejném místě den co den, úplně sám, a večer se pak vracel do tůňky, ve které na něho nikdo nečekal. Moudivláčkovi bylo zeleného panáčka líto. Měl pocit, že nikdo by neměl být tak sám. Rozhodl se tedy, že zkusí vodníčkovi najít kamaráda.

Pokaždé když ptáček vyrazil na lov hmyzu, dobře se rozhlížel po okolí, jestli někde neuvidí nějakého dalšího opuštěného zeleného panáčka. Dny utíkaly jako voda v průzračném lesním potůčku. Z vajíček schovaných v hnízdě se vylíhla ptáčata, která se měla

čile k světu, a moudivláček kamaráda pro vodníčka stále nenašel.

„Achich ouvej,“ zanaříkal moudivláček a posadil se na břeh potůčku. „Tak rád bych našel pro vodníčka kamaráda, ale nevím, kde bych ho měl hledat.“

„Kdopak je to ten vodníček?“ zeptala se zvědavě malá houbička, která vyrůstala z ulomené větvičky potopené ve vodním proudu.

„To je můj soused, zelený panáček,“ odpověděl moudivláček. „Bydlí nedaleko v hluboké tůňce a bydlí tam docela sám.“

„Jestli tvůj soused bydlí ve vodě,“ pověděla chytře houbička, „tak i jeho kamarád by měl mít hodně rád vodu.“

„To mě nenapadlo,“ pokýval hlavou moudivláček. „Děkuji za upozornění. Poohlédnu se tedy někde blízko vody. Třeba hned tady, u potůčku.“

„A hledáš pro toho svého zeleného panáčka jen kamaráda? Nemohla by to být třeba kamarádka?“ zeptala se houbička.

„Jistěže mohla!“ souhlasil moudivláček.

„Tak to už nikde hledat nemusíš,“ pověděla houbička.

„Jak to, že ne?“ zeptal se ptáček s nadějí v hlase.

„Já bych mohla být kamarádkou toho tvého souseda. I já tady bydlím sama a někdy je mi tu smutno.“

„Ty?“ podivil se moudivláček.

„Ano,“ pokývala houbička kloboučkem. „Houbička vodníčka pro malého vodníčka.“

„Ty jsi vodníčka?“ zeptal se nevěřicně ptáček.

„Vodníčka potoční,“ upřesnila houbička. „Popadni do zobáčku větvičku, ze které vyrůstám, a hurá za vodníčkem!“

„Bezva nápad,“ zaradoval se ptáček a už letěl. Za malou chvíli se posadil moudivláček vodníčkovi na koleno a do nastavené dlaně mu položil větvičku, ze které vyrůstala malá houbička.

„Copak mi to neseš, moudivláčku?“ ptal se zvědavě zelený panáček.

„Našel jsem ti v potoce kamarádku,“ zapípal ptáček. „Abys tady nebyl tak sám a opuštěný.“

„Jsem houbička vodnička,“ představila se vodnička, nadzvedla si klobouček a zamrkala.

„Těší mě, vodničko,“ usmál se zelený panáček. „Já jsem vodníček.“ Potom se otočil na malého ptáčka. „Mnohokrát ti děkuji, milý moudivláčku. Jsem moc rád, že mám novou kamarádku. Ale sám a opuštěný jsem tu přece nebyl. Mám toho nejlepšího kamaráda, jakého si může vodník přát.“

„Opravdu?“ podivil se ptáček. „A kdo to je?“

„No přece ty!“ usmál se vodníček. „Každé jaro se sem vracíš a stavíš tu hnízdo. Děláš mi radost svým krásným zpěvem a těšíš přítomností celé své rodiny. A že jsi opravdový kamarád, jsi dokázal právě teď. Kdo jiný by měl o mě takovou starost?“

Zelený panáček opatrně slezl z vrby a větvičku s houbičkou položil na kraj tůňky tak, aby byla větvička ponořená ve vodě, ale houbička koukala z vody ven. Od té doby tomuto místu všichni ptáčkové říkali tůňka u vodníčka a vodničky.